

Arrest

nr. 268 581 van 21 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - geregistreerd als X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X – geregistreerd als X – X, die verklaart van Noord-Macedonische en Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij (hierna: verzoekster genoemd), die verklaart van Noord-Macedonische en Bulgaarse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 14 februari 2020 België binnen met een (Noord-Macedonisch) paspoort en verzoekt op 19 februari 2020 om internationale bescherming. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (E.U. onderdaan). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 juni 2021 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Macedonische origine afkomstig uit Skopje (Noord-Macedonië). U bezit zowel de Noord-Macedonische als de Bulgaarse nationaliteit. Sinds u heel jong was voelde u zich anders. U werd geboren in het lichaam van een jongen, maar voelde zich een meisje. Op school werd u slecht behandeld door de andere kinderen: ze lachten u uit, deden uw broek naar beneden en trokken aan uw T-shirt. Toen u klein was ging naar een psycholoog die er op aandrong dat u moest veranderen. De leerkracht vond dat u met opzet deed alsof u een meisje was, maar u was gewoon zo. U kende veel problemen als kind. Toen u eens op bezoek ging bij uw oma en opa waren er ook andere kinderen die u sloegen. U dacht dat u ziek was en deed een poging om te veranderen. U droeg mannelijke kleren en deed uw best. Er werd naar u geroepen dat u homo was. U werd door uw oudere zus geslagen omdat iedereen over u sprak.

In de pubertijd en het middelbaar had u het erg zwaar. U voelde zich een meisje en begon make-up te gebruiken. Niemand accepteerde u als vriendin. U nam in die periode de taxi naar huis omdat u bang was dat u met geweld te maken zou krijgen. Toen u zestien jaar was besloot u uiteindelijk de middelbare school te verlaten. U nam toen medicatie voor de stress. Uw moeder drong erop aan dat u een diploma zou halen. U werkte even in haar zaak en vervolgens deed u in 2008 u een kappersopleiding van zes maanden, gevolgd door een stage van twee jaar. In die periode woonde u bij uw tante in Skopje. Er waren ook andere homoseksuelen en voor het eerst voelde u zich begrepen.

Uw moeder accepteerde u eindelijk zoals u was. U kwam met haar overeen dat u naar de dokter zou gaan om een diagnose te krijgen zodat u uw geslacht zou kunnen veranderen. Een dergelijke arts bestond evenwel niet in Noord-Macedonië. Het idee ontstond om naar een ander land te gaan voor hormoontherapie. U wilde naar Sofia in Bulgarije om zo'n therapie te volgen en ook om een verdere kappersopleiding te volgen. U ging met de bus naar een privékliniek in Sofia, maar stelde er uiteindelijk vast dat hun kennis onvoldoende was en dat ze u geen therapie zouden kunnen bieden. In 2012 bekwam u de Bulgaarse nationaliteit, maar u zag af van het idee om naar Bulgarije te gaan omdat u er toch geen therapie kon krijgen en omdat uw moeder u niet financieel wilde steunen omdat ze het toch geen veilig land voor u vond. In 2013 ging u wel nog voor een week of acht dagen op vakantie in Bulgarije.

Toen u 23 jaar oud was kreeg u alsnog hormoontherapie in Skopje. U moest gedurende twee jaar deze behandeling volgen en nadien een geslachtsverandering ondergaan. Deze moest u laten doen in het buitenland, omdat het niet mogelijk was in Noord-Macedonië. U won inlichtingen in over de prijs hiervan in andere landen, maar stelde vast dat u het niet kon betalen. Na twee jaar werd uw hormoonbehandeling stopgezet omdat het gevaarlijk zou zijn voor de gezondheid. Niettemin zette u uw hormoontherapie op eigen houtje verder en kocht u hormonen in het zwart.

Uw moeder overleed op 20 mei 2015. Sinds juni 2015 bent u samen met R. Z. (...). Zijn familie was van in het begin tegen jullie relatie. Hij had immers een lange relatie met een andere vrouw en ze verweten u dat u die relatie had stukgemaakt. U woonde afwisselend in zijn appartement in Shtip en in de woning van uw vader in Sveti Nicole, waar u kapperswerk deed. Op een dag zag de moeder van R. (...) uw identiteitskaart op de tafel in zijn appartement liggen en drong het tot haar door dat u geboren was als man. Sindsdien begonnen de problemen. U kreeg het verwijt dat u de familie kapot maakte.

In 2017 studeerde R. (...) in Slovenië. U ging naar hem toe en probeerde er een leven uit te bouwen, maar werd bij de zoektocht naar werk geconfronteerd met discriminatie. In 2017 reisde u ook naar Nederland, België, Duitsland en Oostenrijk als toerist. Sinds 2018 heeft u siliconen in uw borsten. Twee jaar geleden zei de minister van Volksgezondheid dat Noord-Macedonië transpersonen zou helpen en dat vijftien personen kosteloos van geslacht mochten veranderen. U was een van hen. Er kwam evenwel protest van de bevolking en de regeling werd uiteindelijk niet doorgevoerd. Op 13 februari 2019 reisde u naar Servië om te winkelen. Ook reisde u nogmaals naar Bulgarije, ditmaal om er haar te kopen.

U ondervond allerlei problemen in Noord-Macedonië. De voorbije tien jaar bent u als kapper aan het werk. U verzorgde de make-up en haartooi van mensen in uw ouderlijk huis. Hoewel u een eigen salon wilde, meent u dat dit niet mogelijk is omwille van de discriminatie in Noord-Macedonië. U werd altijd uitgelachen door uw burens. De laatste vijf jaar leeft u zoveel mogelijk binnenshuis en gaat u nergens heen uit angst en om uzelf te beschermen. U krijgt er voorts geen identiteitskaart met een vrouwennaam, waardoor u in allerlei ongemakkelijke situaties belandde. Zo kwamen er verschillende

mensen naar u kijken bij een bezoek aan de bank omdat uw naam op uw identiteitskaart niet overeenkwam met uw uiterlijk. Dat op uw identiteitskaart nog steeds vermeld staat dat u een man bent, was ook de aanleiding tot de escalatie van uw problemen met de familie van R. (...). Toen zijn moeder dit opmerkte, zei ze u dat u hun familie kapotmaakte. U en R. (...) moesten het appartement dat aan zijn vader toebehoorde verlaten. Meermaals hoorde u hoe de vader van R. (...) telefonisch dreigde dat hij allerlei zaken met u zou doen als hij u in het appartement aantrof. R. (...) bleef in het appartement wonen. U verhuisde uw kleren naar uw ouderlijk huis en verbleef vervolgens af en toe in uw ouderlijk huis, af en toe bij R. (...) in het appartement. Jullie gingen op zoek naar een ander appartement, hetgeen steeds mislukte omdat u eruitziet als een vrouw maar op uw identiteitskaart staat dat u een man bent. In januari 2020 ging u hulp vragen aan het Helsinki Committee. Ze zeiden dat ze momenteel geen plaats hadden en dat het beter was om het land te verlaten en in een Europees land een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 15 februari 2020 verlieten u en R. (...) Noord-Macedonië en reisden jullie naar België, waar jullie op 19 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij een eventuele terugkeer naar Noord-Macedonië meent u dat het zou zijn alsof u in een gevangenis belandt. U zou depressief worden en stress krijgen. U meent dat u geconfronteerd zou worden met de problemen die u eerder overkwamen: u zou uitgelachen worden en niet buiten durven. Ook vreest u dat iemand u zou doden of slagen. U vreest dat u te maken zou krijgen met discriminatie en dat u niet geaccepteerd zou worden.

Over Bulgarije meent u dat het een slecht land is voor een persoon zoals u. Van het Helsinki Committee en de LGBT-organisatie hoorde u dat het een van de ergste landen is voor transpersonen, die er gedood zouden worden. Mensen zoals u belanden soms in de prostitutie en met mensen die in de prostitutie belanden loopt het niet goed af, die worden dood in een kanaal gevonden. In Bulgarije zou u uw identiteitskaart niet kunnen laten aanpassen naar vrouw en zou u zich niet mogen opereren. U zou er niet mogen trouwen met R. (...) en kan er niet wonen zonder hem. U wilt met hem trouwen en een kind adopteren. In Bulgarije heeft u niemand om bij te wonen en u vreest dat het moeilijk zou zijn om u er te integreren en er werk te vinden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort en uw identiteitskaart van Noord-Macedonië; uw identiteitskaart van Bulgarije; een brief van het Helsinki Committee d.d. 28 januari 2020. Op 14 december 2020 bezorgt u het CGVS een mail met in bijlage een rapport getiteld 'Bulgaria: the status of Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender Rights' dat dateert van november 2010; een praktisch handboek getiteld 'Working with Victims of anti-LGBT Hate Crimes'; een link naar de website <https://www.deystvie.org/reports>; en een link naar de website <https://bilitis.org/what-wedo/publications/>.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel u in eerste instantie aangaf geen bijzondere procedure noden te hebben (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ d.d. 3 maart 2020, punt 1), werpt u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS op dat u een persoon bent die trauma meemaakte (CGVS, p. 18). U kan deze bewering evenwel niet ondersteunen met documenten (CGVS, p. 22). Evenmin haalt u doorheen het persoonlijk onderhoud aan dat u omwille van dit aangehaalde trauma niet in staat zou zijn om uw asielmotieven uiteen te zetten. Er dient dan ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat dit beweerd trauma ertoe geleid heeft dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië of Bulgarije toe te lichten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u verklaarde over zowel de Noord-Macedonische als de Bulgaarse nationaliteit te beschikken (CGVS, p. 4). U legde bovendien uw Bulgaarse identiteitskaart neer. Het Commissariaat-generaal wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit

bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Noord-Macedonië als van Bulgarije.

Daargelaten de vraag of er in uw hoofde al dan niet een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat ten aanzien van Noord-Macedonië kan er opgemerkt worden dat u uw vrees ten aanzien van Bulgarije niet aannemelijk heeft gemaakt.

Bulgarije is sinds januari 2007 lid van de Europese Unie. Artikel 57/6, §3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, dat hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het Grondwettelijk Hof eveneens gesteld dat "gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er van uit gegaan mag worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op zijn minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn" (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een verzoek om internationale bescherming slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In casu dient vastgesteld te worden dat dit niet het geval is.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u meermaals naar andere landen reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo reisde u in 2017 naar Slovenië, ging u in datzelfde jaar ook naar Nederland, België, Duitsland en Oostenrijk (CGVS, p. 10) en ging u op 13 februari 2019 naar Servië om er te winkelen (CGVS, p. 11). In geen van deze landen diende u een verzoek om internationale bescherming in. Dat u destijds geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet wist dat deze optie bestond, overtuigt niet (CGVS, p. 10, 11). Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk informatie vergaart over of een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. Deze vaststelling staat haaks op uw daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.

U meent voorts dat Bulgarije een van de ergste landen voor transpersonen is en stelt dat u van het Helsinki Committee en de LGBT-organisatie een document kreeg dat dit aantoonde (CGVS, p. 16). Dit blijkt evenwel geenszins uit het attest van het Helsinki Committee, het enige door u neergelegde document dat handelt over uw concrete situatie. Hierin staat slechts vermeld dat u gebruik maakte van de diensten van het Helsinki Committee maar nergens wordt verwezen naar de algemene situatie in Bulgarije, laat staan uw persoonlijke nood aan internationale bescherming ten aanzien van dit land. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stuurde u weliswaar enkele documenten en links naar websites door, maar uit geen van deze documenten of links kan afgeleid worden dat de situatie in Bulgarije aan uw voorstelling beantwoordt. Het rapport getiteld 'Bulgaria: the status of Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender Rights' dateert van november 2010 en is dan ook geenszins actueel. Het praktisch handboek getiteld 'Working with Victims of anti-LGBT Hate Crimes' heeft geen betrekking op Bulgarije. De links naar de websites '<https://www.deystvie.org/reports>' en '<https://bilitis.org/what-wedo/publications/>' leiden naar algemene informatie die onder meer betrekking heeft op de situatie voor de LGBTI-gemeenschap in Bulgarije. Het louter verwijzen naar links van websites zonder specifiek te

benoemen naar welke rapporten u verwijst of wat u precies wenst aan te tonen is evenwel niet dienstig. De door u aangebrachte informatie toont immers niet in concreto aan dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben als u naar Bulgarije zou gaan. Uw verklaringen over de situatie voor de LGBT-gemeenschap in Bulgarije kunnen evenmin overtuigen. Zo zijn de door u geschetste situatie dat mensen zoals u in de prostitutie terechtkomen en dat ze meestal dood in een kanaal gevonden worden (CGVS, p. 16) en uw stelling dat u een groot risico zou lopen op weg van en naar het werk, gelet op het feit dat de situatie gevaarlijk is voor transvrouwen zoals u (CGVS, p. 18), volkomen blote beweringen en louter hypothetisch van aard, temeer u doorheen uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen gewag maakt van problemen die u reeds ondervonden zou hebben in Bulgarije. Uit niets blijkt dat u in concreto met deze problemen geconfronteerd zou worden.

Wat betreft uw stelling dat transpersonen gediscrimineerd worden in Bulgarije – u gaf aan dat u er moeilijk werk zou kunnen vinden en dat u nergens terecht zou kunnen (CGVS, p. 18 en 19) – dient vooreerst opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Bulgarije, een lidstaat van de Europese Unie, discriminatie op basis van seksuele oriëntatie en genderidentiteit, onder meer op de arbeidsmarkt en op het vlak van huisvesting, bij wet verboden is. Ook uw stelling dat u zich in Bulgarije niet zou mogen laten opereren en dat u uw identiteitskaart niet zou kunnen laten aanpassen naar vrouw (CGVS, p. 16), strookt niet met de landeninformatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het wel degelijk mogelijk is om een geslachtsverandering te doen en uw identiteitsdocumenten in deze zin te laten aanpassen.

U kon vervolgens geen afdoende uitleg geven waarom er in uw hoofde wel sprake zou zijn van discriminatie. Ofschoon u aangaf dat het moeilijk zou zijn om werk te vinden (CGVS, p. 18), blijkt uit uw verklaringen dat u nog nooit probeerde om effectief werk te vinden in Bulgarije. Uit het loutere feit dat u in Ljubljana (Slovenië) werk zocht, maar er te horen kreeg dat u er niet meer mocht terugkomen (CGVS, p. 19), kan immers niet zonder meer afgeleid worden dat u geen werk zou kunnen vinden in Bulgarije. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u nooit in Bulgarije gewoond heeft (CGVS, p. 4, 5 en 16). Hierdoor mist uw stelling dat u moeilijkheden zou hebben om zich te integreren in Bulgarije en dat u er niemand heeft om bij te gaan wonen (CGVS, p. 18), overtuigingskracht. Bovendien blijkt uit niets dat u niet in staat zou zijn u te integreren en zelfredzaam te zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een ondernemende dame bent, die reeds tien jaar als kapster en schminkster aan de slag is (CGVS, p. 6). Hoewel u stelt dat u dit informeel deed en dat u de kans niet kreeg om te werken in Noord-Macedonië (CGVS, p. 6, 19), blijkt uit uw verklaringen dat u financieel rond kon komen (CGVS, p. 6). Ook uit het feit dat u de voorbije jaren meermaals op reis ging of ging winkelen in het buitenland, en naar België kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen blijkt dat u een initiatiefrijke dame bent die haar plan kan trekken. Voorts geeft u nog aan dat u in 2013 op reis ging naar Bulgarije, dat u er ging shoppen en dat u er ongeveer een jaar geleden haar ging kopen (CGVS, p. 17). U bent aldus enigszins vertrouwd met Bulgarije. Ook geeft u aan dat u Bulgaars spreekt (CGVS, p. 7, 16). U geeft overigens ook toe dat er ook positieve dingen aan Bulgarije zijn, zoals het feit dat er discotheken bestaan voor gaypersonen (CGVS, p. 17). Tot slot blijkt uit niets dat u, naast de steun vanwege uw partner R. (...), geen (financiële) steun zou krijgen van uw vader, over wie u weliswaar aangeeft dat hij niet accepteert dat u geboren bent als jongen maar als vrouw door het leven wilt maar dat hij wel van u houdt (CGVS, p. 7). Zo liet hij bijvoorbeeld toe dat u in het weekend mee in uw ouderlijk huis kwam wonen om en er uw werkzaamheden uitvoerde (CGVS, p. 3, 4). Uit niets blijkt dan ook dat hij u niet zou steunen als u zich in Bulgarije zou vestigen.

Hoe dan ook, zelfs indien u in Bulgarije geconfronteerd zou worden met discriminatie of andere problemen, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de in Bulgarije aanwezige beschermingsmogelijkheden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bulgarije voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Gevraagd of u in geval van problemen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Bulgaarse autoriteiten zegt u dat u niet weet of dit het geval is omdat u er nooit woonde (CGVS, p. 19). U werpt op dat de wetten in het boek staan maar niet in de praktijk worden toegepast (CGVS, p. 19). Gepeild of u persoonlijk redenen hebt waarom de autoriteiten u niet zouden helpen, geeft u aan dat u overal ter wereld beroep kan doen op de politie maar dat u niet weet hoe ze zouden reageren in Bulgarije (CGVS, p. 20). U hoorde slechts van mensen dat ze er slecht behandeld werden en dat niemand reageerde (CGVS, p. 20). Er dient aldus

vastgesteld te worden dat u geen concrete redenen aanhaalt waarom u geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in Bulgarije indien nodig. Wat betreft uw stelling dat verschillende transpersonen vermoord of mishandeld werden in Bulgarije (CGVS, p. 18), kan er nog aangestipt worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Indien u van mening bent dat uw fundamentele rechten geschonden worden in Bulgarije, een lidstaat van de Europese Unie en als dusdanig gebonden aan de fundamentele rechten gewaarborgd door o.a. het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dient u zich te wenden tot het geheel van de nationale (en indien nodig Europese) gerechtelijke procedures die ter beschikking staan om uw rechten te doen gelden. Volledigheidshalve kan bovendien benadrukt worden dat uit de landeninformatie blijkt dat er verschillende ngo's actief zijn in Bulgarije die ondersteuning en rechtsbijstand verlenen aan LGBT-profielen.

Wat betreft uw stelling dat u niet in Bulgarije kan leven zonder R. (...), dat R. (...) niet in Bulgarije kan leven omdat hij de Bulgaarse nationaliteit niet heeft en dat u met hem wil trouwen en een kind wil adopteren (CGVS, p. 16, 18), moet worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek van de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, voor zover het om een staatloze zou gaan (wat hier niet het geval is), ten aanzien van diens land van gewoonlijk verblijf. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van diens land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. In casu moet evenwel worden vastgesteld dat u géén gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Bulgarije heeft kunnen doen gelden en dat R. (...), gezien er ook in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen, evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk gemaakt heeft ten aanzien van Noord-Macedonië. Daarmee is de bevoegdheid van de Commissaris-generaal terzake uitgeput. Het gegeven dat uw partner zich desgevallend in Bulgarije wenst te vestigen doch hierbij mogelijkerwijze op verblijfsrechtelijke problemen zou stoten heeft géén uitstaans met de beoordeling van de ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van het eigen land van nationaliteit, en kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen in het kader van onderhavige procedure.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw dubbele nationaliteit, zoals aangetoond door uw Noord-Macedonische en Bulgaarse identiteitsdocumenten, staan in deze beslissing niet ter discussie. De brief van het Helsinki Committee heeft slechts betrekking op de door u aangehaalde problemen in Noord-Macedonië, maar slaagt er niet in om een nieuw licht te werpen op de voorgaande vaststellingen omtrent Bulgarije. Met de algemene informatie over de situatie voor LGBT'ers in Bulgarije toont u tot slot, zoals hierboven reeds aangestipt, geenszins in concreto uw vrees ten aanzien van Bulgarije aan.

Uit het voorgaande blijkt dat u niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in Bulgarije.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1

van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van "het intracommunautair vertrouwensbeginsel", van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster parafraseert de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat het onderzoek van de commissaris-generaal manifest gebrekkig is, waarna zij verwijst naar de artikelen 2, d), 6, 7, 9 en 10 van de "Kwalificatierichtlijn".

Verzoekster zet vervolgens het volgende uiteen over de bijzondere procedurele noden die zij meent te hebben:

"Personen met ernstige ziekten, personen met psychische stoornissen en personen die ernstige vormen van psychologisch en/of fysiek geweld hebben ondergaan, hebben een kwetsbaar profiel in de zin van artikel 21 van de opvangrichtlijn.

Het kwetsbare profiel is het leidende beginsel bij de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming. Dit profiel beïnvloedt de wijze waarop beschermingsbehoeften worden beoordeeld en geëvalueerd, met name de beoordeling van de geloofwaardigheid. Het heeft ook een invloed op het risico van vervolging in de toekomst.

Verwerende partij is verplicht rekening te houden met de persoonlijke situatie, en in het bijzonder met het kwetsbare profiel van verzoekster overeenkomstig artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

Het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de werking ervan, voorziet in artikel 4 ook in het in aanmerking nemen van kwetsbare profielen:

"(...)"

In sommige gevallen moet worden voorzien in bijzondere procedurele noden om ervoor te zorgen dat de asielzoeker zijn rechten kan doen gelden en zijn verplichtingen tijdens de asielprocedure kan nakomen. Bijzondere procedurele noden of de toekenning van bijzondere procedurele waarborgen zijn dan van essentieel belang voor een correcte beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming.

In de onderhavige zaak heeft verwerende partij ten onrechte geoordeeld dat niet kon worden aangetoond dat er bijzondere procedurele noden bestonden. Daarbij is over het hoofd gezien dat verzoekster transseksueel is en ernstige psychische problemen heeft.

Bovendien geeft de andere kant een te rigide interpretatie aan het begrip "noden".

Bijzondere procedurele noden zijn niet beperkt tot procedurele aspecten, maar omvatten ook de beoordeling van de beschermingsbehoeften, met inbegrip van de beoordeling van de geloofwaardigheid, aangepast aan bepaalde kwetsbare profielen, teneinde de goede werking van de asielprocedure te waarborgen³.

Uw Raad heeft reeds beslist dat de maatregelen waarin het koninklijk besluit voorziet dat de werking van het CGVS regelt, niet kunnen worden beschouwd als maatregelen die beantwoorden aan bijzondere procedurele behoeften:

"(...)"⁴

In de praktijk speelt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker een belangrijke rol bij de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming. In sommige gevallen heeft dit een negatief effect op de juiste beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging en het mogelijke risico van refoulement. De verzoeker om internationale bescherming is in de procedure bijzonder kwetsbaar wegens zijn reis, zijn mentale of fysieke situatie, zijn gebrek aan financiële middelen, zijn isolement, het feit dat hij een vreemde taal spreekt, of soms wegens zijn opleidingsniveau of zijn opvangvoorzieningen. De doctrine en de jurisprudentie erkennen deze kwetsbaarheid en bevestigen dat de bewijslast van de asielzoeker op flexibele wijze moet worden toegepast. Deze flexibiliteit op het gebied van de bewijslast heeft een dubbel effect. Het verplicht de staten mee te werken aan de vaststelling van de feiten waarop het asielverzoek is gebaseerd, en de asielzoeker het voordeel van de twijfel te geven wanneer niet-onderbouwde elementen van zijn verhaal waarschijnlijk worden geacht in het licht van zijn algehele geloofwaardige profiel.⁵

De toepassing van bijzondere procedurele noden is een essentieel onderdeel van de juiste beoordeling van de behoefte van verzoekster. Uit het bovenstaande volgt dat seksuele transitie en ernstig psychisch lijden elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden en waarvoor bijzondere procedurele noden moeten worden geboden. In dergelijke gevallen moet de standaardbeoordeling van de geloofwaardigheid niet worden toegepast."

Verzoekster vervolgt:

"Artikel 22 van de Opvangrichtlijn bepaalt dat bij de bijstand aan asielzoekers met bijzondere opvangbehoeften rekening moet worden gehouden met hun bijzondere opvangbehoeften tijdens de gehele asielprocedure en dat hun situatie op passende wijze moet worden gevolgd.

Hieruit volgt dat verzoekster, als transvrouw, recht heeft op een passende follow-up gedurende de gehele asielprocedure, dat wil zeggen ook op een gendersensitieve asielprocedure.

Anderzijds wordt verzoeksters genderidentiteit in het geheel niet serieus genomen, evenmin de gevolgen hiervan. Verwerende partij blijft haar met "meneer" aanspreken (zie supra) terwijl verzoekster sinds het begin van haar asielprocedure heeft aangegeven dat ze met [mevrouw] G. (...) wenst te worden aangesproken. Bovendien was de protection officer van verwerende partij niet opgeleid in gendergevoelige zaken. Zij had niet steeds begrip voor de persoonlijke gevoelige situatie van de verzoekster. Verzoekster voelde zich sterk geïntimideerd gedurende het persoonlijk onderhoud.

Deze gendergevoelige aanpak ontbrak bijgevolg in de onderhavige zaak."

Vervolgens benadrukt verzoekster het belang van goede herkomstlandeninformatie voor de beoordeling van de geloofwaardigheid in LGBTI-dossiers en laat zij het volgende gelden wat betreft de informatie in het administratief dossier:

"Bulgarije

3.2. Verwerende partij baseert zich op niet nader genoemde bronnen in haar beslissing. In het administratief dossier van verzoekster bevinden zich slechts 3 aanvullende bronnen, 8 pagina's in het totaal, namelijk een overzicht van "LGBT rights in Bulgaria" dd. 2021 van Equaldex, een fragment uit "Acces to sex reassignment surgery" dd. 2017 van European Union Agency for Fundamental Rights en een lijst van de UPR sessions van de VN Human Rights Council dd. 2010. Deze stukken bevatten zeer abstracte landeninformatie waaruit de realiteit voor LGBTI-personen, in het bijzonder voor transgender personen, in de praktijk geenszins blijkt.

Het eerste gevoegde document, "LGBT rights in Bulgaria", geeft niets meer dan een kort overzicht van de bestaande wetten omtrent het LGBTI-kader in Bulgarije.

Ondanks de optimistische houding van verwerende partij omtrent de mogelijkheid tot geslachtsoperaties en geslachtsverandering op identiteitsdocumenten in Bulgarije, vermeldt dit overzicht evenwel dat het recht op geslachtsverandering wettelijk is, maar enkel op voorwaarde van sterilisatie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat dit een schending van artikel 8 EVRM is (A.P., Garçon et Nicot t. Frankrijk, 6 juli 2017) maar er werden nog geen wettelijke veranderingen ingevoerd.

Daarbij vermeldt dit overzicht tevens dat homoadoptie binnen een LGBT-koppel, zoals verzoekster en haar partner, en homohuwelijk illegaal is. Ook zou de status omtrent conversietherapie onduidelijk zijn in Bulgarije.

Hierbij is het belangrijk om aan te merken dat conversietherapie gelijk staat aan foltering. Het onderworpen worden aan medische of andere testen op grond van geaardheid is een vorm van foltering en mishandeling die internationaalrechtelijk verboden is:

"(...)" (stuk 2, p. 123-124)

Het tweede gevoegde document bevat een fragment over de minimumleeftijd waarop een kind een geslachtsverandering operatie kan ondergaan uit "Acces to sex reassignment surgery". Het is verzoekster zeer onduidelijk waarom verwerende partij dit fragment heeft toegevoegd gezien verzoekster al meerderjarig was toen ze zich heeft geïnformeerd om een geslachtsoperatie te ondergaan in Bulgarije. Ze verkreeg ook de Bulgaarse nationaliteit toen ze al 23 jaar oud was. Dit document bewijst dus op geen enkele manier de werkelijke situatie voor transgenders in Bulgarije.

Het laatste gevoegde document bevat een generieke lijst van alle UPR-sessies sinds april 2008, zonder meer. Dit document bevat geen informatie. Het is opnieuw onduidelijk waarom verwerende partij dit document heeft toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekster.

Op basis van de informatie die verwerende partij aan het administratief dossier gevoegd heeft is het dus erg moeilijk in te zien van waar haar optimistische inschattingen komen over verzoeksters veiligheidssituatie bij terugkeer naar Bulgarije indien zij openlijk zou leven als transgender.

Hoewel het klopt dat er verschillende LGBT-NGO's actief zijn doorheen het land, dat het juridisch kader LGBTI's zou beschermen tegen discriminatie en het recht op geslachtsverandering (mits vele voorwaarden, zie infra) toestaat, geeft de objectieve landeninformatie tevens aan dat er zeer regelmatig sprake is van discriminatie, bedreigingen en geweld, vooroordelen en stigmatisering ten opzichte van de LGBTI-gemeenschap, des te meer ten opzichte van transgenders, zowel door overheids- als door niet-overheidsactoren vanuit de Bulgaarse samenleving die gekenmerkt wordt door haar uiterst conservatieve aard. Er is ook sprake van de facto straffeloosheid van misdrijven tegen LGBTI-personen op grote schaal."

Verzoekster citeert vervolgens uitgebreid uit de landeninformatie die zij bij haar verzoekschrift voegt en uit bronnen waarnaar zij in voetnoten verwijst en concludeert hieruit het volgende:

“Uit bovenstaande informatie kan enkel afgeleid worden dat transgenders op het volledige Bulgaarse grondgebied gevaar lopen en gegronde vrees voor vervolging kennen. Ze kunnen en durven niet openlijk hun genderidentiteit te beleven, kunnen slechts uitzonderlijk hun burgerlijk geslacht laten veranderen, zich laten opereren, ze kunnen niet trouwen of adopteren, ze staan bloot aan discriminatie en bedreigingen door de lokale bevolking en de politie, en er is enkel wettelijke bescherming op papier. De vernedering van transgenders wordt gezien als sociaal aanvaardbaar en genormaliseerd in de Bulgaarse samenleving ondanks de wet ter bescherming tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid. Het is slechts een theoretische wettelijke bescherming, de realiteit ziet er anders uit. De haatmisdrijven en haatuitingen tegen LGBTI's worden vaak genegeerd en blijven onverwerkt door de autoriteiten. Transgender personen worden er slechts gezien als een vorm van provocatie of aandachtstrekking.

Bovendien beschermt het Bulgaarse strafwetboek LGBTI's niet tegen die haatmisdrijven. Transgender personen komen daardoor in een juridisch vacuüm terecht en kunnen niet door de staat worden beschermd.

Het is zeer opmerkelijk dat verwerende partij slechts 3 (waarvan 2 irrelevante) bronnen heeft toegevoegd aan het administratief dossier van verzoekster en daarbij geen rekening heeft gehouden met de meeste recente objectieve landeninformatie, waaruit duidelijk blijkt dat de situatie al sinds enkele jaren aan het verergeren is. Conform haar zorgvuldigheden onderzoeksplicht, had verwerende partij geactualiseerde en concrete landinformatie moeten onderzoeken.

Als we dan kijken naar bovenstaande informatie over de situatie voor transgenders in Bulgarije kunnen we enkel stellen dat verwerende partij erg onvolledig en onzorgvuldig te werk is gegaan. Verwerende partij diende een degelijk onderzoek te voeren aan de hand van de beschikbare landeninformatie.

Het is duidelijk dat de LGBTI-gemeenschap in Bulgarije ernstig gediscrimineerd en gestigmatiseerd en elke vorm van bescherming door de staat ontbreekt. Er bestaat een grote discrepantie tussen wet en realiteit en verwerende partij schetst een te optimistisch en eenzijdig beeld van de werkelijke situatie en mogelijkheden. Bovendien zijn de mogelijkheden voor verzoekster om haar ware genderidentiteit te beleven zeer klein.

Ook verzoekster werd meermaals het slachtoffer van transfoob verbaal geweld en discriminatie omwille van het feit dat zij er anders uit zag en dat er een discrepantie was tussen haar uiterlijk en haar genderidentiteit op papier.

Hierdoor worstelt verzoekster met zware mentale problemen sinds een paar jaar. Sinds ze in België is voelt ze zich al lichtjes beter dankzij een geschiktere hormoontherapie maar ze kampt nog steeds met angstklachten en sombere stemmingen (stuk 10).

Het feit dat haar genderidentiteit niet erkend wordt, dat ze verregaande ingrepen zou moeten ondergaan voordat ze van geslacht kan veranderen, dat ze aan huwelijks- en reproductieve restricties wordt onderworpen, allen op grond van haar genderidentiteit, is een verboden vorm van discriminatie, in strijd met haar menselijke waardigheid, en bovendien bijzonder vernederend.

De subjectieve impact van het geheel van die maatregelen dient daarbij in ogenschouw genomen te worden. Er dient tevens rekening te worden gehouden met het feit dat ze geen netwerk heeft in Bulgarije en dat het een vreemd land is voor haar, wat haar extra kwetsbaar maakt (zie ook infra).”

Verzoekster gaat tevens in op de situatie van LGBTI's in Noord-Macedonië en hekelt dat de wettelijke erkenning en de gezondheidszorg er voor transgenders nog steeds niet beschikbaar is en dat er nog steeds veel discriminatie is ten opzichte van de LGBTI-gemeenschap.

Verzoekster betoogt verder dat zij in Bulgarije haar ware genderidentiteit zal moeten verstoppen om vervolging en discriminatie te vermijden en dat dit vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uitmaakt. Zij voegt hieraan het volgende toe:

“Verzoekster vreest dat zij gedood zal worden, dat ze haar identiteitskaart niet zal kunnen aanpassen, niet geopeerd zal worden, niet met haar partner kan trouwen in Bulgarije en geen werk zal vinden omwille van de discriminatie (NPO, p. 12-14). Die vrees is niet hypothetisch maar wordt ondersteund door talrijke objectieve informatie (zie supra).

Het feit dat er geen enkele manier blijkt om de discriminatie en het verbale geweld ten opzichte van verzoekster met succes en veilig aan te vechten en het feit dat er geen effectieve bescherming kan worden geboden door de staat, integendeel, alsmede door het gebrek aan een perspectief op verbetering in het land, maakt dat dit enkel kan gekwalificeerd worden als daden van vervolging.

Verwerende partij heeft enerzijds het risico dat verzoekster loopt indien zij een chirurgische geslachtsoperatie ondergaat in Bulgarije, en anderzijds de mogelijkheden om volledig vrouw te worden,

volledig verkeerd ingeschat, deels door te weinig recente en relevante landeninformatie en deels door een gebrekkige kwalificatie.

Verwerende partij heeft daarenboven geen rekening gehouden met de fragiele psychologische staat van verzoekster die heeft verklaard als sinds kleinsaf aan psychologische problemen te hebben (NPO, p. 12-14). De subjectieve impact van daden van vervolging op een persoon kan bij de ene persoon geen vervolging uitmaken en bij een andere persoon omwille van diens psychologisch gestel net wel vervolging uitmaken.

De structurele ondermijning van de waardigheid, persoon, identiteit en gelijkheid als persoon van verzoekster, de bedreiging van haar fysieke en geestelijke integriteit, en het feit dat de overheid geen enkele bescherming voorziet omwille van haar genderidentiteit, maakt vervolging uit in de zin van de Conventie van Genève."

Verzoekster acht het voorts *"onredelijk om te verwachten dat een persoon die de dubbele nationaliteit heeft, Noord-Macedonisch en Bulgaars, nooit in Bulgarije heeft verbleven en een duidelijke vrees koestert voor vervolging ten opzichte van de Macedonische autoriteiten, concreet zou kunnen bewijzen dat zij persoonlijke redenen heeft om een vervolging te vrezen maar dat er rekening dient te worden gehouden met het te verwachten risico op vervolging"*. Zij citeert uit het arrest nr. 234 077 van 16 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en meent dat de commissaris-generaal hier lijnrecht tegen ingaat door te stellen dat zij dient te bewijzen dat zij persoonlijke redenen heeft om vervolging te vrezen omwille van haar genderidentiteit. Zij meent dat de commissaris-generaal haar zodoende een onredelijke bewijslast oplegt *"gezien het feit dat zij tot nu toe slechts enkele dagen in Bulgarije is geweest en dat haar vrees dus hypothetisch is"*. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij geen banden heeft met Bulgarije, er nooit gewoond heeft en er geen enkele vorm van familiaal of sociaal netwerk heeft waarop zij zou kunnen steunen in geval van problemen. Deze individuele omstandigheden maken volgens haar dat zij niet vertrouwd is met de situatie in het land en dat het bijgevolg aannemelijk is dat zij de gevaren niet even goed zal kunnen inschatten als iemand die heel zijn leven in het land heeft gewoond. Verzoekster besluit dat deze omstandigheden haar kwetsbaarheid omwille van haar genderidentiteit in het licht van de algemene Bulgaarse context verhogen.

Verzoekster meent verder dat hoewel zij dient aan te tonen dat het redelijk mogelijk is dat zij vervolgd zou worden in Bulgarije, zij al heeft aangetoond dat de kans waarschijnlijk is dat zij in Bulgarije vervolgd zou worden als zij openlijk uitkomt voor haar seksuele identiteit. Hoewel de inschatting van een risico op grond van artikel 3 van het EVRM in deze verschilt van de test die onder het Verdrag van Genève dient te gebeuren, zo stelt zij, kan er gewezen worden op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak nr. 23505/09, *N. t. Zweden*, van 20 juli 2010, waarbij er uitgegaan wordt van *"het algemene risico zoals aangegeven door statistieken en internationale rapporten"*.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing oordeelt dat zij onvoldoende heeft kunnen overtuigen een gegronde vrees voor vervolging te hebben in Bulgarije omdat zij meermaals naar andere landen reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijst verzoekster op het volgende:

"Verzoekster was voor haar bezoek aan de Helsinki Committee in Noord-Macedonië in 2020 niet bewust van het recht op asiel. Zij werd hier nooit eerder over geïnformeerd. Zo heeft verzoekster dit ook aangegeven aan verwerende partij: "Omdat op dat moment ik niet hoorde van de optie asiel. Ik hoorde van de optie asiel in 2020. Ik heb nooit in mijn leven gehoord dat de optie om asiel aan te vragen bestaat." (NPO, p. 11)

Bovendien hadden deze reizen ook een doel. Ze ging in deze landen steeds opzoek naar een adequate hormoontherapie, maar tevergeefs. België is dan ook het eerste land waar de hormoontherapie geschikt blijkt te zijn en geen ernstige depressies als gevolg heeft. Ze kampt actueel nog wel steeds met angstklachten en sombere stemmingen (stuk 10) maar niet meer met zware depressies.

Verzoekster zit al 8 jaar aan de hormoontherapie, inclusief onderbrekingen en veranderingen in de therapie. Dit kan zeer nefast zijn voor haar gezondheid. Hormoontherapie zou normaal gezien maximum 2 jaar mogen duren. In België staat ze eindelijk op een wachtlijst voor een geslachtsverandering operatie bij UGent. Ze wordt hier opgevolgd door een specialist endocrinologie (stuk 11).

Verwerende partij gaat dus zeer kort door de bocht door te vermelden dat deze reizen haar vrees voor vervolging relativeren. Daarbij heeft verwerende partij slechts zeer beperkte vragen gesteld over het doel van deze reizen (NPO, p. 10-11). Verzoekster heeft de kans niet gehad om aan te geven dat ze op zoek was naar geschikte hormoontherapieën. Verwerende partij zou eerst een betere kijk op de context van de reizen van verzoekster moeten hebben gehad voordat ze dergelijke onterechte uitspraken doet en de vrees van verzoekster minimaliseert.

Daarbij hebben deze reizen niets te maken met de objectieve gegronde vrees die verzoekster ten opzichte van Noord-Macedonië en Bulgarije heeft."

Wat betreft haar verklaringen over de situatie van LGBTI in Bulgarije, betoogt verzoekster als volgt:

"Zoals hierboven tevens uiteengezet legt verwerende partij een onredelijke bewijslast op verzoekster om haar vrees aan te tonen ten opzichte van Bulgarije gezien het feit dat zij tot nu toe slechts enkele dagen in Bulgarije is geweest en het land absoluut niet kent.

Zij heeft van de Helsinki Committee van Noord-Macedonië, waar zij in januari 2020 hulp is gaan zoeken, gehoord dat Bulgarije een zeer gevaarlijk land is voor transgenders en dat de situatie steeds erger wordt. Ze heeft aangegeven dat zij daar discriminatie en geweld vreest omwille van haar genderidentiteit.

Het is in deze omstandigheden dan ook aannemelijk dat verzoekster haar vrees grotendeels baseert op wat zij verneemt uit het nieuws en via mensenrechtenorganisaties. Haar verklaringen zijn dan ook consistent met de objectieve landeninformatie.

Men kan niet verwachten van iemand die geen banden heeft met een bepaald land, daar nooit heeft gewoond en er geen enkele vorm van familiaal of sociaal netwerk heeft waarop hij/zij zou kunnen steunen in geval van problemen om naar dit land te reizen om zijn/haar vrees te 'concretiseren'."

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar verklaringen dat zij in Bulgarije gediscrimineerd zal worden, zich niet zal mogen laten opereren en haar identiteitskaart niet zal kunnen laten aanpassen niet stroken met de landeninformatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, repliceert verzoekster als volgt:

"De zeer beperkte en irrelevante bronnen die verwerende partij heeft toegevoegd aan het administratief dossier (zie supra) moeten aangevuld worden de objectieve landeninformatie uit punt 3.3 waaruit blijkt dat de situatie in de realiteit ernstig verschilt.

Deze informatie geeft aan dat er in de praktijk veel discriminatie ten opzichte van transgenders op de werkvloer, op straat, op vlak van huisvesting enz. blijkt, ondanks de wet ter bescherming tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid die slechts een theoretische wettelijke bescherming schijnt te zijn. De haatmisdrijven en haatuitingen tegen LGBTI's worden vaak genegeerd en blijven onverwerkt door de autoriteiten. Transgender komen vaak in een juridisch vacuüm terecht en kunnen niet worden beschermd door de staat.

Het vermeldt tevens dat transgenders slechts een geslachtsoperatie kunnen ondergaan na een sterilisatie, en dat ze pas hun geslacht op identiteitsdocumenten kunnen veranderen na dergelijke operatie. Deze zaken blijken in de praktijk ook zeer ontoegankelijk te zijn en slechts uitzonderlijk te gebeuren. Het resultaat is bijgevolg dat verzoekster zowel op haar Macedonische als Bulgaarse identiteitskaart nog steeds mannelijk is.

Verwerende partij beweert dus foutief dat haar verklaringen niet stroken met de waarheid."

Waar de commissaris-generaal ervan uitgaat dat zij op de financiële steun van haar partner en vader zal kunnen rekenen om zich te vestigen in Bulgarije, merkt verzoekster het volgende op:

"Haar partner heeft ten eerste niet de Bulgaarse identiteit, hij zal zich daar dus niet kunnen vestigen. Daarbij is een homohuwelijk illegaal in Bulgarije (ook in Noord-Macedonië). Zij zullen gescheiden moeten leven. Het is dus niet vanzelfsprekend dat hij haar ook zal blijven steunen. Bovendien heeft hij geen financiële middelen meer.

Verzoekster heeft ten tweede verklaard aan verwerende partij dat zij nooit enige steun heeft verkregen van haar vader. Hij heeft haar nooit geaccepteerd en heeft haar jarenlang verbaal mishandeld (NPO, p. 7). Verwerende partij gaat dus zeer kort door te bocht door te stellen dat hij haar wel financieel zal steunen omdat hij wel van haar houdt en omdat zij in het weekend soms naar het ouderlijk huis gaat."

De commissaris-generaal heeft volgens verzoekster zeer weinig moeite gedaan om haar verklaringen naast elkaar te plaatsen en te begrijpen. Hij gaat er helemaal onterecht van uit dat zij op geen enkel vlak een gegronde vrees voor vervolging in Bulgarije heeft en legt haar een zeer onredelijke bewijslast op, zo stelt verzoekster.

Verzoekster besluit de uiteenzetting van haar enig middel als volgt:

"Verwerende partij kon het verzoek van verzoekster niet onontvankelijk verklaren indien duidelijk was dat verzoekster zich op de bescherming van Bulgarije kon beroepen.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster in Bulgarije een schending van artikel 3 EVRM zal ondervinden en dat zij zich derhalve niet op de haar toegekende bescherming zal kunnen beroepen.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster moet derhalve onvankelijk en gegrond worden verklaard.

Door onvoldoende rekening te houden met het kwetsbaar profiel en de bijzondere noden van verzoekster, en door zich te baseren op zeer beperkte en irrelevante landeninformatie gevoegd aan het administratief dossier, schendt verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de onderzoeksplicht die op haar rust.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat zij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

Tot slot heeft verzoeksters in het kader van haar asielprocedure haar volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover zij kennis heeft te vermelden. De verklaringen van verzoekster zijn coherent, geloofwaardig en in overeenstemming met algemeen gekende gegevens. Door haar asielaanvraag niet-ontvankelijk te verklaren, schendt verwerende partij bijgevolg artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en artikelen 48/3 t.e.m. 48/6 en 57/6 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- uittreksels uit *"Refugee Status Claims Based on Sexual Orientation or Gender Identity – A Practitioners' Guide"* van International Commission of Jurists van februari 2016 (stuk 2);
- een uittreksel uit het *"Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe following her visit to Bulgaria on 25-29 November 2019"* van de Raad van Europa van 31 maart 2020 (stuk 3);
- het document *"Annual review of the human rights situation of lesbian, gay, bisexual, trans and intersex people in Bulgaria covering the period of January to December 2020"* van ILGA Europe uit 2020 (stuk 4);
- een uittreksel uit het rapport *"Changing laws, changing minds. Challenging homophobic and transphobic hate crimes in Bulgaria"* van Amnesty International van juni 2012 (stuk 5);
- het artikel *"Shrinking space for LGBT people in Bulgaria"* van D. Bogdanov, S. Ivanova en L. Dragoeva (stuk 6);
- een uittreksel uit het *"Bulgaria 2020 Human Rights Report"* uit de *"Country Reports on Human Rights Practices for 2020"* van het United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor (stuk 7);
- een uittreksel uit het *"Trans Legal Mapping Report"* van ILGA World van september 2020 (stuk 8);
- het rapport *"Rights of LGBTI People in Bulgaria in 2018"* van OHCHR uit 2019 (stuk 9);
- een medisch attest van verzoeksters huisdokter van 7 juli 2021 (stuk 10);
- een bewijs van verzoeksters afspraak in de transkliniek van UGent op 13 april 2021 (stuk 11).

2.2.2. Op 3 januari 2022 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij fotokopieën voegt van een medisch verslag van de UGent van 13 april 2021 (stuk 1), van een bevestiging van psychosociale bijstand door het Skopje Queer center van 11 augustus 2021 (stuk 2), van een verklaring van de ngo TransformA Noord-Macedonië van 30 december 2021 (stuk 3) en van een psychologisch verslag van 30 december 2021, met beëdigde vertaling (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een EU-lidstaat of van een staat die partij is bij een toetredingsverdrag tot de EU dat nog niet in werking is getreden niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de verzoeker elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in die lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 1 en 4 van het Handvest mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk is omdat zij niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in Bulgarije. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (A) na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier vooreerst moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoeksters hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt, dat (B) dient te worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde over zowel de Noord-Macedonische als de Bulgaarse nationaliteit te beschikken en dat zij er in het kader van huidig verzoek in België toe gehouden is om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden haar de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dat (C) daargelaten de vraag of er in haar hoofde al dan niet een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat ten aanzien van Noord-Macedonië, verzoekster haar vrees ten aanzien van Bulgarije niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) haar houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) de door haar aangebrachte informatie niet *in concreto* aantoont dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben als zij naar Bulgarije zou gaan en haar verklaringen over de situatie voor de LGBT-gemeenschap in Bulgarije evenmin kunnen overtuigen, (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat in Bulgarije, een lidstaat van de Europese Unie, discriminatie op basis van seksuele oriëntatie en genderidentiteit, onder meer op de arbeidsmarkt en op het vlak van huisvesting, bij wet verboden is en dat het wel degelijk mogelijk is om een geslachtsverandering te ondergaan en de identiteitsdocumenten in deze zin te laten aanpassen, (iv) zij geen afdoende uitleg kon geven waarom er in haar hoofde wel sprake zou zijn van discriminatie, (v) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij desgevallend geen beroep zou kunnen doen op de in Bulgarije aanwezige beschermingsmogelijkheden en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bulgarije voor haar sprake zou zijn van vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en (vi) het gegeven dat haar partner zich in Bulgarije wenst te vestigen doch hierbij mogelijkerwijze op verblijfsrechtelijke problemen zou stoten geen uitstaans heeft met de beoordeling van de ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van het eigen land van nationaliteit en bijgevolg niet dienstig kan worden ingeroepen in het kader van onderhavige procedure, en dat (D) de door verzoekster neergelegde documenten deze argumentatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Bijzondere procedurele noden

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift meent dat de commissaris-generaal *in casu* ten onrechte geoordeeld heeft dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in haar hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Hoewel u in eerste instantie aangaf geen bijzondere procedure noden te hebben (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 3 maart 2020, punt 1), werpt u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS op dat u een persoon bent die trauma meemaakte (CGVS, p. 18). U kan deze bewering evenwel niet ondersteunen met documenten (CGVS, p. 22). Evenmin haalt u doorheen het persoonlijk onderhoud aan dat u omwille van dit aangehaalde trauma niet in staat zou zijn om uw asielmotieven uiteen te zetten. Er dient dan ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat dit beweerd trauma ertoe geleid heeft dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië of Bulgarije toe te lichten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zoverre verzoekster aanhaalt dat zij ernstige psychologische problemen heeft die het nemen van bijzondere procedurele steunmaatregelen hadden kunnen rechtvaardigen, dient te worden herhaald dat zij deze problemen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet heeft gestaafd met documenten en evenmin tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zij als gevolg van een vermeend trauma niet in staat zou zijn geweest om haar vrees ten aanzien van Noord-Macedonië en Bulgarije naar behoren toe te lichten. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift (onder meer) een medisch attest van haar huisarts van 7 juli 2021 waarin kan worden gelezen dat zij sinds een jaar kampt met *“toegenomen angstklachten en duidelijke sombere stemming”* en een behandeling met Alprazolam volgt omwille van *“ernstige paniekaanvallen”* (stukkenbundel verzoekster, stuk 10). Middels haar op 3 januari 2022 neergelegde aanvullende nota brengt verzoekster nog een attest van 11 augustus 2021 bij waarin bevestigd wordt dat zij sinds april 2020 psychosociale bijstand geniet van het Skopje Queer center, alsook een psychologische verslag van 30 december 2021 waaruit onder meer blijkt dat zij sinds mei 2021 dertien *online* sessies psychologische begeleiding heeft voltooid. Deze documenten kunnen staven dat verzoekster met bepaalde psychische problemen kampt en hiervoor in behandeling is, doch hieruit kan niet blijken dat tijdens haar persoonlijk onderhoud op 9 december 2020 haar cognitief vermogen dermate was aangetast ten gevolge van haar psychische toestand op dat moment dat zij niet in staat zou zijn geweest om op normale wijze te worden gehoord. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoekster ook zelf niet aangegeven dat zij omwille van een vermeend trauma niet in staat was haar vrees en problemen naar behoren toe te lichten, noch kan dit blijken uit de notities van haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing.

Verzoekster licht verder niet toe in welke zin uit het (niet-betwiste) gegeven dat zij een transvrouw is een bijzondere procedurele nood in haar hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zij toont niet aan dat haar genderidentiteit *“in het geheel niet serieus genomen”* werd. Haar bewering als zou verwerende partij haar met *“meneer”* zijn blijven aanspreken, terwijl zij sinds het begin van haar asielprocedure heeft aangegeven dat ze met *“mevrouw”* wenste te worden aangesproken, mist feitelijke grondslag. Er is verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd hoe zij doorheen het interview wenst te worden aangesproken, waarop zij aangaf *“met mevrouw”*. Voor zover uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken, werd deze wens ook gerespecteerd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en 19). De bewering als zou de *protection officer* niet opgeleid zijn in gendergevoelige zaken, vindt evenmin steun in de notities van verzoeksters persoonlijk onderhoud. De *protection officer* benadrukte in zijn inleidende commentaren dat zowel hijzelf als de bij het onderhoud aanwezige tolk opgeleid zijn om maatschappelijke thema's als homo/transseksualiteit en genderidentiteit te behandelen (*ibid.*, p. 3). Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Verzoekster voert voorts aan dat de *protection officer* niet steeds begrip had voor haar persoonlijke gevoelige situatie, doch laat na concrete voorbeelden aan te halen die deze bewering kunnen staven. Verzoekster geeft verder aan dat zij zich *“sterk geïntimideerd”* voelde tijdens het persoonlijk onderhoud,

doch dit kan niet blijken uit de notities van haar persoonlijk onderhoud. Evenmin blijkt daaruit dat zij of haar advocaat dit heeft gesignaleerd aan de *protection officer*. Zij licht overigens niet concreet toe waardoor of als gevolg van welke vragen, opmerkingen of houding van de *protection officer* zij zich geïntimideerd zou hebben gevoeld. Haar bewering (*post factum*) in die zin kan dan ook allerminst ernstig worden genoemd. Verzoekster blijft in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat een gendergevoelige aanpak *in casu* ontbrak.

Nu verzoekster niet aantoont dat in haar hoofde bijzondere procedure noden bestaan omwille van haar transseksualiteit en haar psychische problemen, is haar algemeen betoog over de interpretatie van het begrip “noden” niet dienstig. Haar verwijzing naar het arrest nr. 214 532 van 20 december 2018 van de Raad, dat specifiek betrekking heeft op een zaak waarin bijzondere procedurele noden werden erkend maar de genomen steunmaatregelen niet afdoende werden bevonden, is evenmin dienstig.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

4° de verzoeker een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in de voormelde lidstaat of staat zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade;

(...)”

In de parlementaire voorbereiding wordt hierover het volgende gesteld:

“In het geval van een verzoek dat wordt ingediend door een onderdaan van een EU-lidstaat of kandidaat EU-lidstaat, kan eveneens overgegaan worden tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag. Gezien (kandidaat)-lidstaten immers bijzonder hoge normen inzake mensenrechten in acht nemen, bestaat het vermoeden dat onderdanen uit deze (kandidaat)-lidstaten geen nood hebben aan internationale bescherming. Dit is een weerlegbaar vermoeden, zoals ook reeds wordt weergegeven in het huidige artikel 57/6, eerste lid, 2°.” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54-2548/001, p. 106).

De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie geen nood heeft aan internationale bescherming. Er kan immers van worden uitgegaan dat de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen worden geschonden, minstens dat de betrokkenen er over de nodige mogelijkheden van beroep zouden beschikken indien dat wel het geval zou zijn (*cf.* GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008).

Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoekster, die de Bulgaarse en Noord-Macedonische nationaliteit heeft, in Bulgarije geen nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals hoger onder punt 2.3.2. werd vastgesteld, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing duidelijk de redenen uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoekster niet aantoont dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in Bulgarije.

In de eerste plaats volgt de Raad verzoekster waar zij het onredelijk acht dat van haar wordt verwacht dat zij concreet kan aantonen dat zij persoonlijke redenen heeft om te vrezen voor vervolging in Bulgarije, daar *in casu* niet wordt betwist dat zij er nooit heeft gewoond. Blijkens haar verklaringen is verzoekster weliswaar meermaals in Bulgarije geweest voor toeristische doeleinden, om haar Bulgaarse documenten af te halen of om informatie in te winnen over hormoontherapie, doch haar langste verblijf, in 2013, zou een week à acht dagen hebben geduurd (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). In deze omstandigheden is het weinig redelijk om van verzoekster te verwachten dat zij aannemelijk maakt problemen te hebben ondervonden in Bulgarije en kan ermee worden volstaan dat zij haar vrees in essentie baseert op wat zij verneemt uit het nieuws en via mensenrechtenorganisaties. Zij dient in dit geval aan de hand van objectieve informatie het vermoeden dat zij in Bulgarije geen nood heeft aan internationale bescherming te weerleggen. Deze bewijslast rust op de Unieburger die om internationale bescherming verzoekt, zodat het verwijt van verzoekster dat de bestreden beslissing niet op voldoende objectieve landeninformatie gesteund is *in casu* niet dienstig is.

Wat betreft de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure aangereikte informatie over de situatie van transgenders in Bulgarije en verzoeksters verklaringen over deze situatie wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U meent voorts dat Bulgarije een van de ergste landen voor transpersonen is en stelt dat u van het Helsinki Committee en de LGBT-organisatie een document kreeg dat dit aantoonde (CGVS, p. 16). Dit blijkt evenwel geenszins uit het attest van het Helsinki Committee, het enige door u neergelegde document dat handelt over uw concrete situatie. Hierin staat slechts vermeld dat u gebruik maakte van de diensten van het Helsinki Committee maar nergens wordt verwezen naar de algemene situatie in Bulgarije, laat staan uw persoonlijke nood aan internationale bescherming ten aanzien van dit land. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stuurde u weliswaar enkele documenten en links naar websites door, maar uit geen van deze documenten of links kan afgeleid worden dat de situatie in Bulgarije aan uw voorstelling beantwoordt. Het rapport getiteld ‘Bulgaria: the status of Lesbian, Gay, Bisexual and Transgender Rights’ dateert van november 2010 en is dan ook geenszins actueel. Het praktisch handboek getiteld ‘Working with Victims of anti-LGBT Hate Crimes’ heeft geen betrekking op Bulgarije. De links naar de websites ‘<https://www.deystvie.org/reports>’ en ‘<https://bilitis.org/what-wedo/publications/>’ leiden naar algemene informatie die onder meer betrekking heeft op de situatie voor de LGBTI-gemeenschap in Bulgarije. Het louter verwijzen naar links van websites zonder specifiek te benoemen naar welke rapporten u verwijst of wat u precies wenst aan te tonen is evenwel niet dienstig. De door u aangebrachte informatie toont immers niet in concreto aan dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben als u naar Bulgarije zou gaan. Uw verklaringen over de situatie voor de LGBT-gemeenschap in Bulgarije kunnen evenmin overtuigen. Zo zijn de door u geschetste situatie dat mensen zoals u in de prostitutie terechtkomen en dat ze meestal dood in een kanaal gevonden worden (CGVS, p. 16) en uw stelling dat u een groot risico zou lopen op weg van en naar het werk, gelet op het feit dat de situatie gevaarlijk is voor transvrouwen zoals u (CGVS, p. 18), volkomen blote beweringen en louter hypothetisch van aard, temeer u doorheen uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen gewag maakt van problemen die u reeds ondervonden zou hebben in Bulgarije. Uit niets blijkt dat u in concreto met deze problemen geconfronteerd zou worden.”

Verzoekster laat deze motieven in wezen ongemoeid, zodat deze door de Raad worden overgenomen, doch brengt bij haar verzoekschrift nieuwe informatie aan over de situatie van transgenders in Bulgarije. Zo citeert zij in haar verzoekschrift meerdere bronnen waaruit de heersende en groeiende transfobie en homofobie in Bulgarije moet blijken (stukkenbundel verzoekster, stukken 3 en 5). Ook haalt zij informatie aan waaruit blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een toename van de anti-genderretoriek in de loop van 2020, waarvoor een nationalistische regeringspartij mede verantwoordelijk zou zijn (stukkenbundel verzoekster, stuk 4). Daarnaast wordt melding gemaakt van een incident in oktober 2020 waarbij meerdere LGBTI-jongeren werden aangevallen door andere jongeren terwijl de politie toekeek (verzoekschrift, voetnoot 6, artikel uit Balkan Insight), en wordt gewezen op een toenemende verharding van de publieke opinie ten aanzien van LGBT in de laatste jaren. Zonder de moeilijkheden waarmee transgenders in Bulgarije te kampen kunnen hebben te bagatelliseren, leest de Raad in de door verzoekster aangereikte informatie niet dat er voor transgenders in Bulgarije sprake is van een systematische vervolging, in die zin dat de loutere omstandigheid transgender te zijn *ipso facto* leidt tot problemen die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hun fundamentele mensenrechten er worden aangetast en hun leven er ondraaglijk wordt. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij in Bulgarije nooit zichzelf zal kunnen zijn en haar seksuele geaardheid zal moeten verbergen, laat staan dat zij aantoonde dat het redelijk mogelijk is dat zij in Bulgarije zal worden gedood omwille van haar hoedanigheid van transgender.

Wat de door verzoekster aangehaalde vrees voor discriminatie betreft, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op *“dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Bulgarije, een lidstaat van de Europese Unie, discriminatie op basis van seksuele oriëntatie en genderidentiteit, onder meer op de arbeidsmarkt en op het vlak van huisvesting, bij wet verboden is”*.

Verzoekster betwist niet dat in Bulgarije discriminatie op basis van seksuele oriëntatie en genderidentiteit, onder meer op de arbeidsmarkt en op het vlak van huisvesting, bij wet verboden is, doch zij wijst erop dat ngo's volgens een mensenrechtenrapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken in 2020 melding maakten van het feit dat personen die ervan verdacht werden homoseksueel te zijn vaak werden ontslagen en terughoudend waren om naar de rechter te stappen uit vrees om als LGBTI te worden geïdentificeerd en dat het algemeen stigma rond seksuele voorkeur en genderidentiteit er volgens deze ngo's in de praktijk ook vaak toe geleid zou hebben dat met name

transgenderpersonen gezondheidszorg wordt ontzegd (stukkenbundel verzoekster, stuk 7). Hoewel de feitelijke problemen waarmee transgenders in Bulgarije te maken kunnen hebben niet mogen worden onderschat, kan uit deze informatie echter niet blijken dat in Bulgarije alle transgenders systematisch worden blootgesteld aan discriminatie die dusdanig is dat zij in hun hoofde gelijkgeschakeld kan worden met een daad van vervolging of ernstige schade.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden dat wijziging van genderidentiteit volgens het Bulgaarse Grondwettelijk Hof ongrondwettig is, dat homoadoptie binnen een LGBT-koppel en homohuwelijk in Bulgarije illegaal zijn en dat er geen toegankelijke en gratis procedure zou zijn om van burgerlijk geslacht te veranderen (stukkenbundel verzoekster, stukken 8 en 9), wijst de Raad erop dat dit geen daden van vervolging uitmaken die zo ernstig van aard zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM. Evenmin kunnen deze gegevens worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoekster erop wijst dat geslachtsoperaties en geslachtsverandering op identiteitsdocumenten in Bulgarije slechts geldig zijn op voorwaarde van sterilisatie en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft geoordeeld dat dit een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Wat dit laatste betreft, wijst de Raad er nog ten overvloede op dat uit haar verklaringen dient te worden opgemaakt dat verzoekster een fysieke geslachtsverandering wenst te ondergaan en daartoe in het verleden reeds stappen heeft gezet. Zo zou zij in Noord-Macedonië gedurende meerdere jaren een hormoontherapie hebben gevolgd met de bedoeling om vervolgens een geslachtsoperatie te ondergaan. Verzoekster zou inlichtingen hebben ingewonnen over de prijs van een geslachtsoperatie in Servië, maar hebben vastgesteld dat zij dit niet kon betalen. Aldus blijkt dat financiële redenen haar er tot dusver van weerhouden hebben de operatie te laten doorvoeren, doch niet dat haar plannen op dit vlak gewijzigd zouden zijn (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Uit het medisch verslag van de UGent van 13 april 2021, dat verzoekster bij haar op 3 januari 2022 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat verzoekster haar hormonale behandeling voortzet en ten aanzien van de artsen een "*wens naar verdere geslachtsaanpassende heekunde*" heeft geuit. De omstandigheid dat verzoekster in afwachting van de voltooiing van haar transitie geen officiële geslachtsaanpassing zou kunnen verkrijgen in Bulgarije is op zich onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade in aanmerking te kunnen worden genomen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de status van conversietherapie in Bulgarije onduidelijk zou zijn en dat conversietherapie gelijk staat aan foltering (stukkenbundel verzoekster, stuk 2), herhaalt de Raad dat het aan verzoekster toekomt om het vermoeden dat zij in Bulgarije geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt te weerleggen. Met een dergelijk vaag betoog en verwijzing naar algemene informatie over conversietherapie slaagt verzoekster daar niet in.

Bovendien weerlegt verzoekster niet dat zij, zelfs indien zij in Bulgarije geconfronteerd zou worden met discriminatie of andere problemen, dan nog niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep zou kunnen doen op de in Bulgarije aanwezige beschermingsmogelijkheden. Zij wijst op een gebrek aan inspanningen van overheidswege ter preventie, rapportering en onderzoek van haatmisdrijven tegen LGBT en ondersteuning van de slachtoffers (stukkenbundel verzoekster, stuk 6). Ook wijst zij op een grote graad van straffeloosheid voor daden van gender gerelateerd of seksueel geweld door een gebrek aan bepalingen in het strafwetboek hierover enerzijds en het gebrek aan het optreden van de (homofobe) politie anderzijds. Hiermee toont zij evenwel niet aan dat transgenders zich niet kunnen beroepen op de in Bulgarije vigerende algemene strafrechtelijke bepalingen om gender gerelateerd geweld aan de kaak te stellen, noch dat transgenders via het geheel van nationale (en indien nodig Europese) gerechtelijke procedures niet in staat zouden zijn om een mogelijk falen van de politie te ondervangen en alsnog hun rechten in Bulgarije te doen gelden, temeer daar zij in haar verzoekschrift erkent dat er in Bulgarije verschillende ngo's actief zijn die ondersteuning en rechtsbijstand verlenen aan LGBT-profielen. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bescherming door de overheid niet absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en dat het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Ook herhaalt de Raad dat er minstens kan van worden uitgegaan dat de betrokkenen in een lidstaat van de Europese Unie, zoals *in casu* Bulgarije, over de nodige mogelijkheden van beroep zouden beschikken indien hun fundamentele rechten er toch zouden worden geschonden (cf. GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008).

Daarnaast beaamt de Raad dat meerdere persoonlijke elementen in haar dossier erop wijzen dat verzoekster in staat mag worden geacht zich in Bulgarije te integreren en er in haar levensonderhoud te voorzien. Zo kan worden gewezen op het feit dat zij een ondernemende vrouw is die in haar handelen blijk geeft van voldoende zelfredzaamheid en zin voor initiatief, dat niettegenstaande zij in Noord-Macedonië geen werk in het formele circuit zou hebben gevonden, zij toch financieel kon rondkomen met haar kapperswerk, dat zij Bulgaars spreekt en dat zij door eerdere bezoeken aan Bulgarije enigszins vertrouwd is met het land. De Raad houdt hierbij ook rekening met de verhoogde kwetsbaarheid die verzoekster vertoont om het slachtoffer te worden van discriminatie en geweld omwille van haar transgenderidentiteit, de psychologische problemen waarmee zij blijkens de door haar voorgelegde stukken zou kampen en het feit dat zij nooit in Bulgarije heeft gewoond en er geen familiaal en sociaal netwerk heeft, doch is van oordeel dat deze elementen niet van aard zijn dat zij verzoekster beletten om de haar ter beschikking staande rechten als Unieburger te doen gelden, temeer daar onderhavige procedure aantoont dat zij daartoe ook in staat is in een lidstaat van de Europese Unie waarvan zij niet de nationaliteit heeft en niet de taal spreekt en waar zij evenmin over een sociaal netwerk beschikt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Wat betreft uw stelling dat u niet in Bulgarije kan leven zonder R. (...), dat R. (...) niet in Bulgarije kan leven omdat hij de Bulgaarse nationaliteit niet heeft en dat u met hem wil trouwen en een kind wil adopteren (CGVS, p. 16, 18), moet worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek van de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, voor zover het om een staatloze zou gaan (wat hier niet het geval is), ten aanzien van diens land van gewoonlijk verblijf. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van diens land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. In casu moet evenwel worden vastgesteld dat u géén gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Bulgarije heeft kunnen doen gelden en dat R. (...), gezien er ook in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen, evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk gemaakt heeft ten aanzien van Noord-Macedonië. Daarmee is de bevoegdheid van de Commissaris-generaal terzake uitgeput. Het gegeven dat uw partner zich desgevallend in Bulgarije wenst te vestigen doch hierbij mogelijkwerwijze op verblijfsrechtelijke problemen zou stoten heeft géén uitstaans met de beoordeling van de ingeroepen nood aan internationale bescherming ten aanzien van het eigen land van nationaliteit, en kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen in het kader van onderhavige procedure.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit en uw dubbele nationaliteit, zoals aangetoond door uw Noord-Macedonische en Bulgaarse identiteitsdocumenten, staan in deze beslissing niet ter discussie. De brief van het Helsinki Committee heeft slechts betrekking op de door u aangehaalde problemen in Noord-Macedonië, maar slaagt er niet in om een nieuw licht te werpen op de voorgaande vaststellingen omtrent Bulgarije.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om te kunnen besluiten dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Bulgarije als Bulgaarse onderdaan wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij in Bulgarije zal worden blootgesteld aan vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of aan het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien verzoekster geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij in Bulgarije zal worden blootgesteld aan vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of aan het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is een onderzoek naar de situatie voor transgenders in Noord-Macedonië, het andere land waarvan zij de nationaliteit heeft, *in casu* irrelevant.

Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekster een schending van *“het intracommunautair vertrouwensbeginsel”* aannemelijk.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Macedonisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land waarvan verzoekster de nationaliteit heeft en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (EU-onderdaan) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN